

Deu lo feu no s'ho podia imaginar

written by Jaume Gras i Bartrolí | 1 de novembre de 2024

A mesura que som més conscients de les greus deficiències que pateix la Catalunya autonòmica, ens costa més entendre, ens costa més d'interpretar, les raons profundes de tanta incapacitat manifesta i sobretot de la impostura de l'entramat regional. La manca d'empatia amb la realitat, i amb la ciutadania, per no reconèixer el col·lapse del país en tot allò que és bàsic per a una societat, és incomprendible. Inaudit.

El que expressem no és cap opinió particular sinó la traducció d'un munt d'estudis, enquestes i informes molt variats que corroboren la decrepitud generalitzada del país més enllà de les evidències que observem. No hi ha res que funcioni. Ni la Copa Amèrica com era de preveure després que ningú, ni la universitat, fes els números pertinents que deixaven entreveure la catàstrofe.

La constatació que les nostres "percepcions" no responen ni a l'autoodi, ni a una mania persecutòria contra els governants, és el darrer estudi en l'àmbit de tot l'Estat sobre la qualitat de vida valorada pels mateixos ciutadans (24-10-24). Catalunya apareix a la cua, conjuntament amb les places africanes de Ceuta i Melilla i Extremadura. El País Basc i Navarra, també La Rioja i l'Aragó que no tenen tants recursos lideren la idea que al seu país s'hi viu bé. Per si no n'hi havia prou amb l'informe PISA de fa encara no un any, un altre estudi de camp afirma que una tercera part del professorat català té la intenció d'anar-se'n comes ajudeu-me perquè n'està fart de fer de para-xocs del deteriorament social regnant i de la mala administració. En acabat ens culpabilitzaran i diran amb tota la barra del món que si han d'importar professors sud-americans –que serà l'alternativa–

és perquè no en troben a Catalunya. Perquè no volen treballar.

Demandar als autonomistes tan estarrufats, aquells que comparen, per gallejar, Barcelona amb Nova York o París amb tota la sang freda, o els que es van atrevir a relacionar el gran suburbi català amb Àustria o Dinamarca, que deixin de malversar, que deixin d'enredar a la població amb propaganda i floritures vàcues, és inútil.

Que la Catalunya que treu pit pels 300.000 milions d'euros de PIB, la Catalunya que ara té a l'horitzó arribar als 9 milions d'habitants, sigui una fàbrica de pobresa i de desarrelament, de minorització, hauria de fer caure la cara de vergonya a tots els establerts i als que permeten amb el seu silenci còmplice que això ens governi.

Molta gent encara espera la caiguda d'un meteorit per certificar que el país es troba en la bancarrota més absoluta. Com a nació hem col·lapsat perquè l'han disgregat, l'han esquarтерat. Com a societat/assentament ja fa temps que el descontrol, la desorganització i tot el que es desprèn d'una societat desestructurada, sense ànima, ens domina.

Sovint aquests canvis resulten imperceptibles perquè la quotidianitat ens dificulta determinar un abans i un després. El desori català és majúscul i salta al domini públic a partir del 1r d'octubre de 2017. El procés ens ha deixat completament nus. Ja no hi ha res més al darrere que més xerrameca. Des de l'inici del segle XXI, el país se sosté en la propaganda i en les expectatives. A partir del col·lapse d'octubre del 17 és quan veiem amb claredat meridiana quina mena de gent hem col·locat al vèrtex de la gestió dels recursos públics i en quin estat tenim el país després de la crisi del totxo de 2008/2010.

El procés de deteriorament, però, és més llarg i no va començar l'any 80 amb l'autonomia. Fou molt abans coincidint amb el creixement econòmic dels anys seixanta en plena

dictadura, quan les elits van fer el que els hi va donar la gana. Les elits catalanes tenen fama de ser molt pragmàtiques i de seguida van entendre que el creixement demogràfic descontrolat els hi aporta molta riquesa i que cal aprofitar-ho perquè mai se sap. Ni que sigui corcant el país, físicament i moralment. La dictadura va marcar el camí i la manera de fer diners sense traves i va crear un estil de vida i unes necessitats que ningú va voler renunciar-hi.

Potser els primers anys de l'autonomia van representar un parèntesi de certa prudència, però recordem que estàvem immersos en una crisi econòmica profunda i l'invent de fer anar la màquina del dèficit encara no estava instituïda, una autèntica perdició en mans d'irresponsables. Molts diuen que és l'origen de tots els mals a escala planetària.

Els autonomistes del moment haurien pogut fer alguna cosa més per plantar cara i modificar la inèrcia depredadora de quaranta anys de dictadura i corrupció. No va ser així. Al contrari i la pobresa, la corrupció, la devastació del territori i la substitució de la població per continuar satisfent els vicis dels instal·lats s'ha imposat i anuncia un col·lapse social monumental que novament, els "nostres", no podran controlar i hauran de demanar ajuda a Espanya. Com sempre.

Deulofeu potser tindrà raó amb la previsió del cataclisme hispà, però crec que no comptava amb tanta col·laboració interior.